

L'APRESENTA D'HEROIS

-Estàs nerviós? –va preguntar amb un somriure divertit l'Aprenenta, veient com la mirada de l'Heroi s'anava endurint a mesura que avançaven pel camí rocallós.

-Què? No! –va respondre amb to alegre. Un to que ella ja sabia que era exagerat. Li va aguantar la mirada, intentant no riure. –D'acord, sí, una mica.

L'Aprenenta va començar a obrir la boca per parlar.

-No, no! –la va interrompre l'Heroi. –No cal que intentis consolar-me. Tot acabarà bé, el món se salvarà, i la gent aixecarà estàtues en honor meu.

-Sona que estàs intentant convèncer-te a tu mateix. –va sospirar l'Aprenenta. –De tota manera, això últim que has dit... Estàs fent això només per la fama i la glòria? –va preguntar una mica molesta.

-Bé... No només per això, és clar, però... Crec que és important deixar una marca al món, saps? Un record, un llegat. No hi ha res que tu vulguis fer per fer que el món sigui un lloc millor?

-Jo ja faig moltes coses d'aquestes. Però no em fa res que ningú no ho sàpiga mai.

-Doncs jo trobo que no t'hauria de ser igual. Si tens mèrits, la gent te'ls hauria de reconèixer!

-Tothom té mèrits. A més, de què em servirà el reconeixement quan sigui morta? O de què ens servirà el record dels mèrits d'algú quan tothom sigui mort?

L'Heroi se la va mirar com si hagués dit una estupidesa.

-Però què dius? Que no som aquí precisament per evitar que això passi?

-Sí. És clar. Però això no vol dir que ho puguem evitar sempre.

-Sempre es podrà evitar! –va exclamar l'Heroi, gairebé indignat.

L'Aprenenta se'l va mirar amb una tendresa estranya.

-M'estàs recordant l'heroi que em va ensenyar a no rendir-me mai. –va comentar, mentre la seva mirada s'emboirava entre records. –De fet, encara el visito de tant en tant, saps? És molt bon home. Gairebé com un pare, m'atreviria a dir... –va sospirar.

-M'explicaràs la historieta o només o has dit per dir?

-Bé, el vaig conèixer quan jo era molt petita, tenia sis, o set anys, ja no me'n recordo gaire...

-Sis?! Estàs ficada en això des dels sis anys?!

-No, home! –l'Herói va sospirar d'alleujament. –Vaig començar als quatre. –va somriure ella amb trapelleria.

Va gaudir infinitament de la cara d'incredulitat i sorpresa de l'Herói.

-Quants anys tens? –li va preguntar lentament.

-Menys de divuit. –va respondre l'Aprenenta.

-Sembles...

-Més gran? –va completar la frase. –Tu encara has tingut sort. Imagina't tots aquells herois i heroïnes que m'han conegut amb un cos de nena, però una ment adulta.

-Crec que no m'ho puc imaginar. –va respondre l'Herói, arrufant el nas.

-Vols un exemple? –li va oferir l'Aprenenta.

-Mmm... –va fer ell, intentant decidir-se. Ella va esperar pacientment. –D'acord.

-Una nena de nou anys guanyant un judici en una terra desconeguda amb normes desconegudes. Només parlant, quan tots els adults ja s'havien rendit.

-I com t'ho vas fer?

-Ah, en realitat era molt obvi, però era com un d'aquells problemes d'enginy: si no saps la resposta la cosa es complica molt, però si la saps... en fi.

-I te la sabies?

-Sí. Ho havia vist abans. Però crec que ho hauria deduït igualment, perquè... Quin sentit té, que una cosa quedi destruïda, però que no hi hagin runes?

-No en té. –va respondre l'Herói.

-Exacte. Allò no havia estat destruït, només ocultat.

-Però en els judicis no has de demostrar els fets?

-I ho vaig fer. Vaig enviar els amics de l'herói a inspeccionar el lloc, i es van trobar que allò seguia allà, però era invisible. O sigui que vaig guanyar. –va concloure l'Aprenenta amb orgull.

-I d'aquest herói del que m'has parlat, què en vas aprendre?

L'Aprenenta va romandre en silenci, pensant.

-Res productiu, crec.

-Res? Res de res? –va preguntar l'Herói.

L'Aprenenta va arronsar les espatlles.

-M'ho vaig passar molt bé amb ell, es va portar molt bé amb mi, però... No tinc cap record que em faci pensar: "Li dec alguna cosa.", saps? Recordo que al meu primer herói li dec la responsabilitat, a un altre l'esperança, a un altre el respecte, la redempció, l'honor,

l'amabilitat... i així. Però ara que m'has fet pensar en aquest heroi en concret... No em ve res al cap, a part de la seva territorialitat amb les dones.

-Era agressiu? –va preguntar l'Herói, preocupat per l'Aprenenta.

-Bé, no tant com per ser un problema... Jo crec que més aviat estava confós.

Espera. –va dir de sobte. –Recordo una cosa. –va afegir amb un petit somriure.

-Què és? –va voler saber ell.

L'Aprenenta se'l va mirar, insegura.

-No sé si ho podràs entendre bé. Diré algunes coses rares relacionades amb el temps.

Segur que vols que ho expliqui?

-Com tu creguis.

-Vaig passar bastant de temps amb aquest heroi quan era petita, sí? Em deia el que em deien tots: "Matar a la gent no està bé", "Les armes de foc són per covards", sí?

-Coincideixo totalment amb els altres herois.

-Ja ho sé. La qüestió és que ens vam separar, van passar uns quants anys, a mi m'havien passat coses molt dolentes, i quan me'l vaig tornar a trobar vaig descobrir que ell no em coneixia.

-No et reconeixia?

-No, no. No em coneixia. Jo era allà amb un heroi i ell també hi era. Però ell encara no era un heroi.

-Vas viatjar en el temps? –va preguntar ell, incrèdul.

-Ho faig sovint. El tema és que jo era amb ell, d'acord? I ell no em coneixia. I per una cosa que ara no recordo, em va oferir una arma de foc. I jo de debò que estava disposada a agafar-la, però llavors el vaig mirar als ulls, i vaig recordar tot el que m'havia dit...

-I no la vas acceptar.

L'Aprenenta va assentir.

-Jo li vaig dir que no i ell es va quedar amb un pam de nas.

-Vas fer bé. –li va dir l'Herói, amb veu reconfortant.

-Gràcies. –va xiuxiuejar ella, posant-se vermella.

-Veus com fa gust que et reconeguïn els mèrits? –va somriure ell.

-Sí, sí, d'acord. –va somriure l'Aprenenta. –Però jo en tinc prou amb el fet que me'ls reconeguïn la gent que estimo, no el món sencer.

Els dos es van submergir en un silenci còmode, acompanyats de la llum de la posta de sol. L'Herói cada cop avançava més lentament.

-Estàs bé? –va preguntar l’Aprenta. –Necessites que et porti?

-No, no... Només estic cansat.

-El següent poble és molt a prop. Vols que parem un moment?

-Prefereixo fer-ho tot d’una tirada. Ja descansaré a l’hostal.

A partir d’aquell moment, l’Aprenta sempre anava una mica avançada, escalant les zones abruptes i ajudant l’Herói a continuar.

-No et canses? –li va preguntar, fent tentines. –No tens son?

-No. –va respondre ella. –Què et vaig dir, quan ens vam conèixer?

-Pràcticament res, a part que venies de molt lluny i volies venir amb mi.

-No et vaig dir res més? –va preguntar, estranyada.

L’Herói va negar amb el cap.

-Ostres, perdona! –es va disculpar l’Aprenta. –Que maleducada! Em pensava que t’ho havia explicat.

-Doncs no. Però ara no em deixis amb la mel a la boca, eh?

En aquells moments, ja entraven al petit poble de casetes baixes que hi havia a la vall.

-T’has fixat que la gent parla amb tu, però no amb mi, oi? –va preguntar.

-Bé, és que jo sempre duc la iniciativa... –començava a argumentar, quan una dona se li va acostar.

-Perdoni, que es troba bé?

-Sí, sí, bona senyora. Només estic cansat.

-Ah, quin descans! És que l’he vist aparèixer tot sol des dels arbres, i he pensat que potser l’havien assaltat uns bandits. Però vingui, vingui, que l’acompanyo a l’hostal...

-Però no estic... –va voler replicar l’herói, però l’Aprenta s’havia posat un dit sobre els llavis i els seguia en silenci.

Un cop a l’hostal, l’Herói va demanar una habitació i alguna cosa per sopar. L’Aprenta va entrar amb ell.

-Ets un fantasma? –li va preguntar amb els ulls molt oberts.

-No, home. Només... són pocs els que em poden veure. –l’Herói semblava ocupat menjant, així que l’Aprenta va prosseguir amb l’explicació. –Diga’m que... sóc un ésser que pot accedir a molts llocs llunyans, que pot fer moltes coses, i que només vol ajudar la gent.

-Ets un àngel? –va preguntar.

-No.

-Ets una deessa?

-Tampoc.

-I què ets?

-M'agrada pensar que... Una bona persona. –va respondre, arronsant-se d'espatlles.

Semblava cohibida i torbada. –Estàs enfadat? –va preguntar, amb por. La seva mirada, que fins aquell moment havia sigut viva i curiosa, ara semblava la d'un nen que estaven a punt de renyar.

-Bé... Aquesta situació és bastant estranya, però que jo sàpiga, no has fet res mal fet, així que no veig cap motiu pel qual la nostra relació hagi de canviar.

-De debò? –va insistir l'Aprenenta.

-De debò. –va assentir l'Herói.

Ella va somriure.

-Acceptació. –va dir.

-Què?

-Amb tu he après acceptació. –va somriure, mirant-lo als ulls.

L'Herói mai tindria paraules per descriure com aquella frase l'havia omplert de joia.

-Vine aquí. –va dir, apartant el menjar i estenent els braços.

L'Aprenenta es va acostar, i va rebre aquella càlida abraçada de bona gana.

-T'estimo. –va dir ella. I no ho va dir com una persona enamorada, sinó algú que mira el seu pare o la seva mare i li diu allò que se'ls hauria de dir cada dia.

-I jo a tu. –no va poder evitar contestar l'Herói.

L'endemà van reprendre el camí. Eren a prop del final, i l'Aprenenta ho notava. Va sentir la necessitat d'explicar més coses sobre ella.

-Trobo a faltar ser petita. –va dir.

-Per què?

-Era pura. Pura de cor i pensaments. Creia que tothom podia ser bo si ho volia, que els bons sempre guanyarien, que un combat es podia guanyar amb paraules...

-I què et va passar?

-El que vaig témer tota la meva infància: vaig créixer. Sense el meu aspecte infantil, la gent ja no m'acollia així que em veia. Una cosa és trobar-te una nena amb un poder enorme, i una ben diferent és trobar-te una noia amb un poder enorme. Quan era petita

sempre utilitzava el meu poder sense cap por, però així que vaig començar a tenir corbes, em vaig haver de contenir.

-Què vols dir? Què pots fer?

-Moltes coses. Però serà millor si mai arribes a saber quines són.

-Ei, que sóc l'acceptació, te'n recordes? –va intentar animar-la l'Heroi.

Ella va riure una mica.

-Sí, tens raó. Potser la utilitzaré per ajudar-te en el combat final.

-Sobre això... He decidit que no vull que hi intervinguis.

-Per què? –va preguntar l'Aprenenta, tot i que ho va fer per cortesia. Sabia perfectament la resposta. L'havia sentida desenes de vegades.

-Crec que és la meva responsabilitat, saps? Al cap i a la fi, jo sóc l'heroi de la profecia, i si al final ets tu qui derrota el malvat...

-Ho entenc. –el va interrompre ella. –No intervindrà a no ser que m'ho demanis.

-Gràcies.

-De res.

I així van arribar al lloc on s'havia de dur a terme el combat final. El Malvat els esperava. Ell i l'Heroi van començar una cruenta batalla, plena de crits i el so de les espases xocant i el foc crepitant. L'Aprenenta mirava des de lluny, amb els músculs tensats, preparada per intervenir si l'Heroi li feia algun senyal. El Malvat colpejava més fort. Però l'Heroi no feia cap senyal. El Malvat va desarmar l'Heroi. Però ell no feia cap senyal. El Malvat va tirar l'Heroi al terra. Però ell no feia cap senyal. El Malvat va alçar l'Heroi pels cabells i li va acostar la fulla d'un ganivet al coll, mirant l'Aprenenta als ulls amb un somriure maquiavèl·lic. Però ell no feia cap senyal.

A l'Aprenenta li va ser completament igual. En la meitat d'un parpelleig, es va situar darrere el Malvat, i amb una sola mà, el va agafar per la capa i el va llançar pels aires. L'Heroi va caure al terra, inconscient, però il·lès. Ella es va tombar cap el Malvat, que intentava posar-se dempeus.

-Què ets? –va preguntar amb la veu tenyida de por.

La mirada de l'Aprenenta era dura i brillant.

-No el tornaràs a tocar. Mai. Més.

I traient una pistola de sota la samarreta, el va matar d'un tret.

El Malvat va caure mort. La mà de l'Aprenenta, al principi ferma, va començar a tremolar lleument. Va tornar a enfundar l'arma i va caminar fins al costat de l'Herói. Ja havia decidit què faria. Les galtes de l'Aprenenta es van convertir en un mar de llàgrimes quan va passar la seva mà pel front de l'Herói, fent-lo oblidar tot allò relacionat amb ella. Ell creuria que havia recorregut el seu camí sol. Somicant i sanglotant, va agafar l'espasa de l'Herói i la va clavar al pit del Malvat. Amb una mica de fang va dissimular el forat de bala del front, i va moure el cadàver perquè la taca de sang quedés sota el pit. A continuació va fer créixer unes quantes plantes medicinals per tota la praderia, de manera que no semblés que les havia fet créixer expressament. Així l'Herói es podria curar quan es despertés. L'Aprenenta va mirar al seu voltant, comprovant-ho tot. Sí, tot semblava al seu lloc. Tot indicava que l'Herói havia vençut el Malvat. Es va eixugar les llàgrimes amb la màniga i va sospirar per tranquil·litzar-se.

-No passa res. -va dir-se. -És un final feliç. Els finals feliços estan bé.

I amb passos lents, la seva figura va començar a desaparèixer, movent-se cap a un altre racó de l'existència, en la seva recerca del pròxim herói.

I és que, després de conèixer desenes de persones amb tan bones qualitats, l'Aprenenta havia tingut el desig de tenir la seva pròpia que la caracteritzés. No era capaç de posseir una qualitat totalment bona, almenys, no en aquell moment. Desitjant poder ser millor algun dia, va escollir una que li va semblar neutral i humil: l'anonimat.